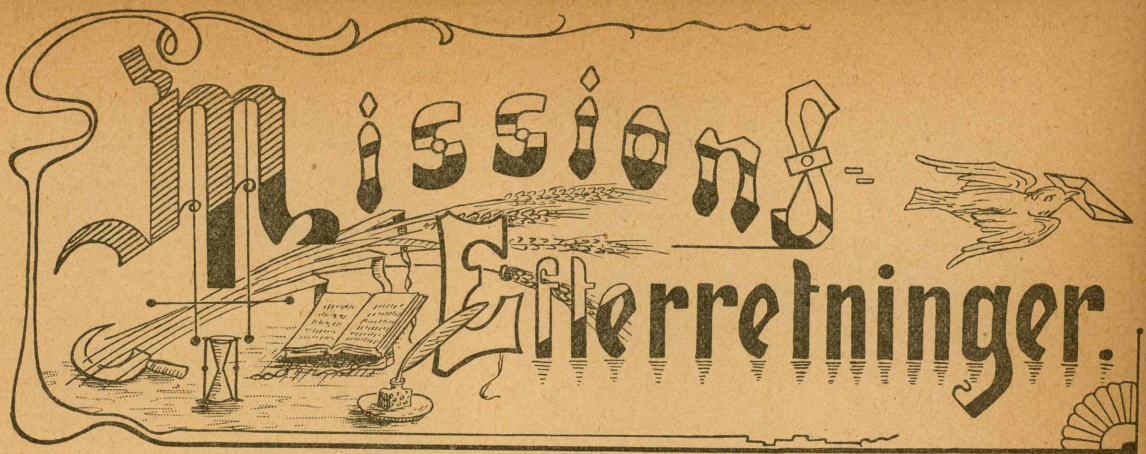

Missionen - Efterretninger.

Udgives maanedlig af Den danske og norske Konferens.

Nr. 2.

Februar.

1908.

Danmark.

Det er særdeles interessant og glædeligt at modtage saa mange og gode Efterretninger (som stet er) fra vor nyhlig afsluttede Bønneuge. Jeg faar stadig Breve faavel som mundtlige Meddelelser fra vore Menigheder, og de indeholder alle det samme glædelige Budskab: at det har været en herlig og velsignet Bønneuge, ja den bedste, vi endnu har haft. Gud har besøgt sit Folk og udgydt sin Aand over sine Børn. Vi lever nu i den sildige Regns Tid, og Elias's Aand er i vor Midte for at „vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre“, som Herren har forudsagt ved Profeten Malakias. Det er saaledes en herlig Tid, vi lever i, men ogsaa en meget alvorlig; thi den sildige Regn modner jo Jordens Høst — de, der følger med Budsfabet, modtager af Aandens Fylde, medens de, der forbliver i en lunken og ligegyldig Tilstand, staar i den allerstørste Fare for at blive tilbage paa Vejen.

For mit eget Vedkommende kan jeg ogsaa sige, at denne Bønneuge har været den bedste, jeg har oplevet. Gud har velsignet min egen Sjæl, og det har glædet og opmuntret mig meget at være Vidne til, hvorledes Herren velsignede sin Menighed her. Mange overgav sig paa ny til Herren, og nogle for første Gang. Den sidste Sabbat vil særlig forblive en Mindedag i saa Henseende — Guds Kraft hvilede over Forsamlingen, og hans Aand talte til Hjerterne. Vi kunde i Sandhed gjøre Peters Ord til vore — „Herre! her er godt at være.“

Hvad den offentlige Virksomhed i Kjøbenhavn angaar, da har vi meget at takke Herren for. Interessen har aldrig været større eller bedre i den Tid, jeg har virket her, og Udsigterne er ret gode. Vi er derfor ved godt Mod og arbejder i Tillid til Herrens Løfter. Men vi behøver megen Visdom og Raade fra Gud, om vi skal opnaa et godt Resultat. Vi erkjender, at „saa er nu hverken den noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækst“. Vor Styrke er i Herren og i, at vi saar Raade til at følge i Frelserens Fodspor — og dette er ogsaa vort Maal og vor Stræben. Ved for os, kjære Søskende!

En hjærlig Hilsen til alle Søskende og Venner fra
Oders i Herren forbundne Brøder

J. C. Raft.

Sabbatens Helligholdelse.

Kjære Søskende i vore norsk-danske Menigheder!

Det glæder mig, at vi har et Blad, igjennem hvilket vi kan tale med hverandre om saadanne Emner, som ovenstaaende. Vi som et Samfund taler meget om Sabbaten og vil gjerne se mange begynde at holde den. Dette er ret; thi dette er jo et meget vigtigt Emne især i disse sidste Dage. Det er angaaende Sabbaten, at den sidste store Strid imellem Lys og Mørke, imellem Sandhed og Vildfarelse vil dreje sig. Det er i sin Orden, at der tales derom, men naar vi taler til andre om dette, saa er det af stor Vigtighed, at vi selv har den rette Opfattelse deraf, og at vort Liv er et Vidnesbyrd for andre. De, vi kommer i Berørelse med, venter, at vi skal holde Sabbaten bedre, end de selv holder Søndag, og engang imellem sætter de os paa Prove desangaaende. Dagen er hellig fra dens første Indtræden til dens sidste Minut. Har vi den rette Opfattelse af Sabbatens Hellighed, dersom vi ved Solnedgang Fredag spænder Hæstene fra Ploven og da først begynder at tænke paa, at nu skal vi berede os for Sabbaten, skjont der er meget endnu, der skal gjøres, førend vi lægger til Side disse jordiske Ting? Er det at holde Sabbat, dersom vi fører Samtale om vore Dyr og vor Markt og lignende jordiske Ting, eller om vi diskutere om denne eller hin Rigsdagsmand eller andre politiske Ting? Kan Gud se paa os med Velbehag og drage nær til os, medens vi er saa optagne af alt dette jordiske?

Salmisten siger: „Du gav dine Bud, for at de noje skulde holdes.“ Hvert et Sabbatsbudet indbefattet. Dette læser vi for andre; men var det ikke godt, om vi selv tænkte mere paa det? I selve Budet læser vi: „Kom Sabbatens Dag i Hu, at du holder den hellig.“ Vilde det ikke være godt, om vi efterkom denne Formaning hele Ugen, men særlig paa Fredag og saa tidlig paa Fredag, at naar Sabbatens hellige Timer kom, vi da var rede til at tage imod dem og kunde byde dem velkommen? Kan man som Adventist lægge Planer for at udbrette meget Arbejde paa Fredag Eftermiddag? Vilde det ikke tjene til vort aandelige Vel, om vi benyttede nogle af de sidste Timer hver Fredag Eftermiddag til at berede os for Sabbaten — til at tage et Bad, føre os rent Tøj osv., og ikke alene befale vore Børn at gjøre det, men selv gjøre det? Intet gjør et større

og bedre Indtryk paa Børnene, end at Forældrene gaar foran med et godt Eksempel. Er der Uenigheder eller Misforstaaelser imellem Medlemmerne af Familien, fulde dette fjernes, inden Sabbatens hellige Timer kom. „Bekend Dværgtrædselsene for hverandre og bed for hverandre, at I kan læses.“ Ja, gør op! Naar Solen gaar ned og Familien er samlet til Andagt, er det, som om der hvilede en hellig Indfyldelse over Hjemmet. Herrens tilgivende Raade og Velsignelse hviler over dem alle. Sabbaten bliver en Lyft og Herrens Helligdag en Herlighed. Enhver har en ren og god Samvittighed. Man vil ligefrem have en Forsmag af den tilkommende Hvile. Møderne vil ikke være tørre og kjedelige, men fulde af Liv og Aand. Enhver vil have en god og ny Erfaring at meddele paa Vidnesbyrdsmoderne. Paa Sabbaten burde man ogsaa besøge syge, og skulde der være nogle, som sølte sig nedbøjede, bør disse opføres og opmuntres. Dagen gaar saa hurtigt, thi ingen heder sig, og ved Sabbatens Slutning samles Familien igjen til Andagt. Alle vil istemme Lovsang og Pris til Gud for hans Velsignelse paa hans hellige Dag.

Jeg vil her vedføje nogle Udtog fra Vidnesbyrdsene om dette Emne:

„Det betyder evig Frelse at holde Sabbaten hellig for Herren. Gud siger: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.“ 1 Sam. 2, 30.“ — 6te Bind, Side 356.

„Zebodahs hellige Sabbatdag bliver ikke helligholdt, som den bør. Gud bliver hver Uge bedraget ved et eller andet Indgreb paa de yderste Grænser — Begyndelsen og Slutningen — af hans hellige Tid.“ — 5te Bind, Side 247.

„Vi bør omhyggelig tage Vare paa Sabbatens Begyndelse og Slutning. Husk paa, at hvert eneste Øjeblik er hellig Tid. Hvor som helst det er muligt, bør Arbejds-givere lade deres Arbejdere have Tiden mellem Fredag Middag og Sabbatens Indtrædelse fri. Giv Arbejderne Tid til at forberede sig, saa de kan byde Herrens Dag velkommen med et roligt Sind. Dette vil ikke paaføre eller noget Tab, ikke engang i timelig Henseende.“ — 6te Bind, Side 356.

„Lad Forberedelserne for Sabbaten blive fuldførte om Fredagen. Se til, at alt Toj er i Orden og at Madlavning bliver gjort; børst eders Skotøj og tag eders Bade. Det er muligt at gjøre dette, dersom I gjør det til en Regel. Sabbaten maa ikke anvendes til Istandsaetelse af Toj, Madlavning, Fornøjelse eller nogen anden verdslig Beskæftigelse. Lad alt verdsligt Arbejde og alle verdslige Blade lægges til Side, for Solen gaar ned.“ — 6te Bind, Side 355.

„Medens man bør undgaa at tillade Mad om Sabbaten, er det ikke nødvendigt at spise kolde Retter; naar Vejret er kuldt, kan man opvarme det, som blev tilberedt Dagen i Forvejen.“ — 5te Bind, Side 357.

Eders i Herren forbundne Broder
M. M. Olsen.

Bidnesbyrd om vore Skolers Veliggenhed.

Efter som alle vore Søfænde i Sverige, Danmark og Norge interessere sig meget for, hvor vor Missions-skole skal blive anlagt, kunde det derfor være vel at læse lidt om, hvad Vidnesbyrdsene siger om vore Skolers Veliggenhed. Følgende Citater er hentede fra Special Testimonies om Education:

„Albrig kan man give de unge i dette eller noget andet Land den rette Uddannelse, medmindre de er langt borte fra Byerne.“ — Side 87.

„Vi vil finde det nødvendigt at oprette vore Skoler udenfor og borte fra Byerne, og dog ikke saa langt borte, at de ikke kan komme i Berøring med disse for at gjøre dem godt og lade Lyset skinne midt i det mørke Mørke.“ — Side 88.

„Skolerne burde oprettes paa Steder, hvor der findes saa meget i Naturen, der kan fryde Sanserne og bringe Afveksling i Landskabet.“ „Vi burde for vor Skole vælge en Veliggenhed borte fra Byerne, hvor Djet ikke bestandig skal dvæle ved Mennefteboliger, men ved Guds Gjerninger; hvor der kan være interessante Steder at besøge af en anden Beskaffenhed end i Byen. Lad vore Studenter blive stillede der, hvor Naturen kan tale til Sanserne, saa vil de i dens Stemme høre Guds Røst. Lad dem være, hvor de kan se paa hans underfulde Gjerninger og gennem Naturen betragte dennes Staber.“ — Side 96, 97.

„Alle Skoler bør saavidt mulig være saaledes beliggende, at Djet kan hvile paa Naturens Frembringelser i Stedet for paa Grupper af Huse. Det stadigt væksende Landskab vil tilfredsstille Smagen og beherske Fantasten. Her er en levende Lærer, som uophørlig underviser.“ — Side 99.

Land til Opdyrking.

„Der er mange Ting, som har bekhuret mig med Hensyn til vore Skoler. Under sit Arbejde kommer de unge Mænd i Forbindelse med de unge Kvinder og udfører det Arbejde, som hører Kvinderne til. Dette er næsten alt, man kan finde for dem at udrette, saaledes som de nu er stillede; men ifølge det Lys, som er mig givet, er dette ikke den Slags Uddannelse, som de unge Mænd tiltrænger. Det giver dem ikke den Kundskab, som de behøver at tage med sig til deres Hjem. Der burde aabnes dem Udgang til en helt anden Slags Arbejde, som vilde give dem Lejlighed til at holde de fysiske Kræfter lige saa bekhæftede som de aandelige. Der burde være Jord til Opdyrking. Den Tid er ikke fjern, da Lobene imod Søndagsarbejde vil blive mere indskrænkede, og der burde træffes Foranstaltninger til, at man horte fra Byerne fikrede sig Jord, hvor der kan taales Frugter og Grøntsager. Agerdyrking vil aabne Udveje for Selvhjælp, og forskjellige andre Beskæftigelser kunde ogsaa læres. Dette virkelige, alvorlige Arbejde kræver saavel Forstands- som Mustelstyrke. Metode og Indsigt behøves jo ogsaa for at være heldig i at avle Frugter og Grøntsager. Og vanemæssig Arbejdsomhed vil vise sig at være en vigtig Hjælp for Ungdommen til at modstaa Fristelser.“ — Side 99.

„I sig selv leder Naturens Skonhed Sjælen bort fra Synd og verdslige Afspredelser og til Renhed, Fred og til Gud. Af denne Aarsag er Jorddyrking et godt Arbejde for Børn og unge Mennesker. Den bringer dem i direkte Berøring med Naturen og Naturens Gud. Og for at de kan have denne Fordel i Forbindelse med vore Skoler, burde der, saavidt muligt, være flere Blomsterhaver og vidtstrakte Jorder til Opdyrking. En Uddannelse blandt saadanne Omgivelser er i Overensstemmelse med den Vejledning, Gud har givet angaaende de unges Uddannelse.“ — Side 60.

Ovenstaaende er i sig selv saa rimeligt, at det taler for sig selv, og vor Erfaring bekræfter det. Vi har været taknemmelige, fordi Nyhyttan er ude paa Landet og omgivet af en skøn og afvekslende Natur, hvor der gives Anledning til at lære meget af Naturens Bog. Stille og roligt er det her, borte fra Bylivets mange Fristelser, og det er meget at være taknemmelig for. Gilsen fra Skolen! Det gaar nok saa „bra“.

D. A. Johnson.

Norge.

Lidelser for Sandhedens Skjld.

Vort Samsfundsorgan Review and Herald har netop givet en Beretning angaaende en ung Broder i den tykke Arms, som, efter at han gjentagne Gange har været i Fængsel, fordi han nægtede at gjøre Tjeneste om Sabbaten, nu igjen er idømt 7 Maaneders Fængsel for samme Forbrydelse.

I et Brev skrevet af Broder N. J. Town fra Argentina, Syd Amerika, til Redaktionen af ovennævnte Blad meddeles et lignende sørgeligt Tilfælde af samme Art.

Han skriver: „Vi er bleven dybt bevægede gennem denne Uge ved at erfare, hvad der har hændt en af vore unge Mænd her, en forhenværende Student, som var indkaldt til Militærtjeneste. Da han rejste, var det med den faste Beslutning, at han trods al Modstand fra Mennekters Side vilde blive tro til sin Gud og til hans Sandhed. De første to Sabbater blev han fritaget for Tjeneste. Autoriteterne haabede bestandig, at disse underlige Idéer, som han havde angaaende Sabbaten, snart vilde falde bort; men sidste Sabbat blev han indkaldt tilligemed de andre for at vadse sit Tøj. Dette nægtede imidlertid denne unge Broder at gjøre. De slæbte ham da til Karret, lagde Seelen og Tøjet i hans Hænder, tog hans Hænder i deres, og paa denne Maade tvang de ham til at vadse; men saa snart de slap hans Hænder løs, standsede han med Arbejdet. En Mand blev da tilkaldt med en Svøbe, befalede vor Broder at tage sin Frakke af, og medens han indtog en knælende Stilling ved Karret, tilsedte Boddelen ham en uretfærdig Revselse. Han standsede flere Gange for at tilspørge ham, om han nu vilde vadse Tøjet. Da Behandlingen var til Ende, var den unge Mand i saadan Pine, at det var umuligt for ham at komme op ved egen Hjælp, og han maatte da bæres ind af nogle Soldater.

Den følgende Dag efter denne Fremgangsmaade kom hans Broder, som ogsaa er Student fra samme Skole, ud for at besøge ham og hørte da, hvad som var hændt Dagen forud. Den unge Broder var ved godt Mod og glad i Herren og sagde, at hvis det var nødvendigt, da vilde han hellere dø end at være uhydig imod Gud. Hans Broder gik da til Generalen og havde en lang Samtale med ham, og han gjorde mange Spørgsmaal angaaende vor Skole. Generalen sagde, at han skulde rapportere til Hovedkvarteret, hvad vi underviste de unge Folk i paa denne Skole, desuden skulde han blotte denne Sag i Aviserne. Hvad Udfaldet af dette kan blive, vides ikke; men vi ved, at Hjenden vil gjøre sit bedste for at forhindre Sandhedens Udbredelse. Men vi ved ogsaa, at Guds Sag vil gaa fremad endog under sliq Forfølgelse. Hvem maa ikke beundre det Mod og den Standhaftighed, som udvises af disse unge Mænd under sliqe Omstændigheder. De er lige saa vel Helte som fordm Martyrerne og har sat os et monsterværdigt Eksempel til Efterlignelse.

C. C. J.

En senere Beretning fra Br Westphal i Argentina viser, at ovennævnte Broder den følgende Fredag vadsede alt sit Tøj undtagen ét Plag, paa hvilket han ikke var gjort opmærksom. Paa Befaling gik han da til Elvenden følgende Dag (Sabbaten), men fortalte dem, at han hverken kunde eller vilde vadse paa den Dag. Han blev da arresteret og tvungen til at staa ganste stille paa samme Plet til Aften. Efter nogle faa Dage blev han ført hen til Doktoren, for at hans mentale Tilstand kunde blive undersøgt. Resultatet af Undersøgelsen kjen-

des ikke. Det er Tanken at sende ham til Buenos Ayres, hvor han vil faa med de ledende Officerer at gjøre, og „da“, hedder det, „skal vi se, hvem der skal vinde, vi eller Advøntisten“.

Officererne giver ham for øvrigt de bedste Vidnesbyrd. De siger, han er „sittig, sandfærdig og paalidelig — en ædel ung Mand“. Alt dette viser, hvad Guds Naade kan gjøre for et Menneqe. Br. Kalbermatten bevaer under den hele Forfølgelse den største Ro. Han er lykkelig og ved godt Mod; men han har ikke en eneste Gang søgt at vinde menneskelig Sympati, hverken hos sine Troesfjendte eller andre. Det behøver han heller ikke; thi han har en Broder her ovenil, som af Erfaring er godt kjendt med sliq Medfart. Det er ham, som skjenker ham Kraft. — Red.

Vort Samsfunds Sanatorier og Arbejdet, som ligger for os.

Uf en Rapport, der fremkom i Review and Herald den 22de Aug., ses det, at vort Samsfund for nærværende ejer og bestyrer over 40 Sanatorier, hvis Belliggenhed viser, at ogsaa denne Del af det sidste Aaadens Pubstfab er i Færd med at bane sig Vej til alle Jordens Nationer. Disse Sanatorier, der selvfølgelig drives efter en større eller mindre Maalestok, er med Hensyn til Belliggenhed fordelt paa de forskellige Lande som følger: Amerika 21, Australien 3, Afrika 2, Indien 1, Ny Zeeland 1, Samoa (midt i Stillehavet) 1, Japan 1, England 2, Kanada 1, Irland 1, Schweiz 1, Tyskland 1, Tretiet 1, Danmark 2, Norge 1. Naar man tager i Betragtning, at der foruden disse, der altsaa staar under vort Samsfunds direkte Ledelse, findes en Mængde andre lignende Anstalter, der ejes og drives af private Personer tilhørende vort Samsfund, og at der her udfoldes en ikke liden Virksomhed i Sundhedsmissionen, saa er det visseelig meget opmuntrende at se, hvorledes denne Sag gaar fremad. Det er en Opfyldelse af, hvad Herren har talt ved sin Tjenerinde, Sof. White, længe for disse Anstalter sit Tilværelse; men Herren bereder sig paa at gjøre langt større Ting endnu.

Der staar om Jesus, at han „gik omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger og prædicatede Rigets Evangelium og helbredede at Sygdom og al Skrobelighed blandt Folket“. Matt. 9, 35. Der ude kom han i Forbindelse med Folket. Der saa han Nøden, og der afhjalp han den. Han ventede ikke, til de kom til ham, men gik til dem. Om han havde rejst et mægtigt Sanatorium eller lignende Helbredelsesanstalt i Jerusalem, da vilde han aldrig derfra kunne have naaet Folket, jaaledes som han ønskede at naa dem. De mange spedakke, der af alle var overlade til sin egen triste Sjæbne, vilde aldrig have naaet frem til ham, som alene kunde hjælpe dem. Tusinder af dem, der lidende og feberlunde laa foran ham paa Galileas grønne Skraaninger, paa de alfare Beje, ved Søen, i Synagogerne eller Hjemmene, vilde aldrig have erfaret hans omme Hænders smertefillende Kraft.

Jesu Liv var en uafbrudt Selbopofrelse. Upaaagtet og uden Paaskjønnelse gik han ind og ud iblandt Folket paa den Tid. Han vilde visseelig gjøre det samme, om han paa ny i vore Dage personlig skulde tage Sjerningen op. Men han tjener nu som Yppersteprest og vil ikke personlig komme til os, for han viser sig i Himlens Skyer. Dog intes han endnu over Folket og vil gjerne at Nøden, jaabel den legemlige som den aandelige, skal afhjælpes. Det er just i denne Hensigt, at han har betroet os dette Budskab. Men for at Jesus i vore Dage

gjennem sine Tjenere kan lægge sine kjærlige Hænder paa de mange lidende, saa er det uundgaaelig nødvendigt, at disse opsøger de lidende og gaar til dem der, hvor de er. Det er godt at have et større Sanatorium som det i Skodsborg, hvor Arbejdere kan uddannes i alt henhørende til Sundhedsplejen; men vi maa ikke forglemme, at alt dette kun er forberedende til den virkelige Gjærning. „Jesus gif omkring i alle Stæder og Byer.“ Der var Nøden paa den Tid, og der er den endnu. Der maa ogsaa vi komme, hvis vi skal udføre den Gjærning, Gud har betroet os. Det er glædeligt at se, hvorledes vort Folk mere og mere faar Djiene op for dette. Selvopofrende Mænd og Kvinder rejser hvert Aar ud fra vore Sanatorier i Amerika og andre Lande for at opsoge de nødlidende i alle Byer og Stæder. I Norge har vi nu fire udmærkede Sundhedsanstalter. Jeg antager lignende er Tilfælde i Danmark. De er ikke store. Ingen Motor, intet Maskineri høres her; kun Lyden af omme Hænder. Der gives betimelige Raad angaaende Mad, Drikke og Klædebrug saavel som Solskin og frisk Luft. Der føres fornuftige Samtaler med saadanne, hvis legemlige Tilstand gjør dem mere ydmyge og modtagelige for Kristi Evangelium, og som vi aldrig kunde naa paa anden Maade. De Søstrende, der i disse private Kuranstalter saa modigt har kastet sig over Gjærningen midt i et næsten uoverskueligt Felt, fortjener vore Forbønner og vor Støtte. Det er ogsaa tydeligt at se, hvorledes Guds Betsignelse følger dem i deres Arbejde. De begynder ofte under vanskelige Omstændigheder i pekuniær Henseende; men ved at kaste sig over Gjærningen i Tro til Gud, saa krones Foretagendet med Held. Maatte Herren opvække mere og mere Interesse iblandt os overfor Sundhedsmisjonen. Mange venter med Længsel paa at se en 25 à 30 nye Arbejdere fra vort kjære Sanatorium i Skodsborg en sin Dag adlyde det maledoniste Raab og rejse ud for at optage Arbejdet i de 50—100 Byer, der i disse Lande saa taalmodigt har ventet paa deres Komme.

N. P. Nelsen.

Den sidste Advarsel.

At vi som Arbejdere i Herrens Vingård har et afgjørende Budskab til Folket, hvilket de ikke bør modstaa ej heller tøve med at adlyde, lader Herren os undertiden personlig saa erfare.

For en længere Tid siden besøgte en af vore Agenter en Mand i et Gistehver med Bogen „Den kommende Konge“ for om muligt at kunne vække hans Interesse for det herlige Budskab, Bogen indeholdt. Paa en bedste Maade hilsende han og fortalte derpaa sit Vrind. Men trods Agentens ihærdige Anstrengelse for at beskrive Bogen for ham viste Manden en saadan Ligegyldighed, at han ikke vilde vende sit Hoved for at se i Bogen. Efter endt Beskrivelse gjorde Agenten kun en Bemærkning paa Grund af hans Mangel paa Interesse og bød derpaa Farvel og gik. Samme Aften rejste Manden ud paa Søen for at sætte sine Fiskeliner i et godt Vejr. Men Kl. 4 Morgenen opkom pludselig en stor Storm, og Manden omkom og saa aldrig sit Hjem mere.

For en kort Tid siden besøgte en af vore Kolportører (Søster) en Kvinde paa Landet med nogle af vore mindre Bøger. Uden at kjende noget til Bøgerens Indhold, ej heller hvilket Samfund de udgik fra, paastod Kvinden med stor religiøs Nidkjærlighed, at Bøgerne var falske, og udviste stor Brede. Søsternen viste hende da en mindre Bog, der taler meget om Jesus; men Kvinden paastod ogsaa, at det var intet at se paa. To Dage derefter var Kvinden i en Barnebaad i et nærliggende

Ladested og blev der pludselig syg. I sin Smerte blev hun ogsaa angreben af en stor Sjelængst, og hun bad til Gud og til Mennesker om, at nogen maatte komme og forkynde hende den rette Vej. Men hun kjendte ikke sin Besørgelses Tid. Søsternen havde talt til hende om Jesus og om den rette Vej, men hun havde foragtet Budskabet, og dette var for hende den sidste Advarsel; thi Kvinden døde straks, efter at hun blev bragt til sit Hjem. Det er farligt at spotte det, man ikke kjender.

En anden Søster havde modtaget en Betsignelse paa Livsbillede, og Kunden havde lagt Penge til Side til Bogen. Men da Søsternen kom for at levere den, stod Folket i Huset netop i Færd med at rejse bort paa en Fornøjelsesfestur og undskyldte sig med, at de ikke kunne indløse Bogen før otte Dage senere. Men fire Dage derefter var Konen død. Saaledes virker Herren, for at vi skal forstaa det Budskab, vi udbræder.

Lad derfor ogsaa os ihukomme den guddommelige Formaning: „Naar du gjør et Løfte, skal du holde det; thi Gud har ikke Behag i Daarer.“ Præd. 5, 2. Hvorfor er det saa nødvendigt? Jo, thi min Skaber kunde jo rykke mig bort. Det er farligt at tage af Midler, der er lovede til et vist Djemed, og bruge dem til vor egen Fornøjelse eller Fordel.

J. M. Nærem.

Redaktionens Afdeling.

Vi henleder Opmærksomheden paa Br. M. W. Osers Stykke om Sabbatens Helligholdelse i dette Nummer.

Fra flere af vore Menigheder i Norge er modtaget glædelige Efterretninger angaaende Bonneugen. Bladsen tillader ikke at gjengive disse Erfaringer her i Bladet; men alle synes at være enige om, at denne Bonneuge har bragt dem nyt Mod og Kraft samt mere Tillid til Gud og hans hellige Sandhed. Det samme fremgaar af Br. Rafts Rapport i dette Nummer af Bladet. Der er ingen Tvivl om, at denne Bonneuge har været den bedste, vort Folk har oplevet. Bare vi nu ikke standser her, men vedbliver i Ydmyghed at søge Gud.

Br. O. J. Olsen har god Interesse i Bergen, hvor han holder offentlig Foredrag hver Søndag. Han har modt adskillig Modstand fra offentlig Hold; men ifølge senere Meddelelser har dette kun tjent til at forøge Interessen.

Der er altid mange syge og mange fattige i Vinterens kolde Tid. Disse lider ofte Nød. Besøg dem og tal et opmunrende Ord til dem. Matt. 25, 35—39.

En Mand, som engang havde været en Kristen og selvfølgelig betalte Tiende af sin Indkomst, kaldt siden fra og kom til Konferensens Kasserer for at saa det hele tilbagebetalt. Svaret blev selvfølgelig, at han helst maatte ordne Affæren med Gud paa hin Dag; thi han havde brugt Pengene til sin Gjærning. Det skal blive et underligt Opgjør! Hvad mon den himmelske Kasserer vil gjøre med en saadan Regning! Hvilkent Synd er det ikke at vise en saadan Uafnemmelighed! Maa ikke Gud opholde denne Mand med hans Hustru og Børn hver eneste Dag gennem hele hans Liv?